

A kommunista világren d alapelvei

A kommunista Internacionale, a mely március 2. és 6. között Moszkvában ülésezett, a következő irányelvekben állapodott meg:

1. Azok az ellentmondások, a melyek a kapitalista világren d rendszer mélyén titkon lappangtak, hallatlan erővel törtek ki egy óriási robbanásban: ez a robbanás volt a nagy imperialista világháboru. A kapitalizmus a maga anarkiját a termelés megszervezésével igyekezett legyőzni. A sok egymással versenyző vállalat helyett hatalmas kapitalista szövetkezetek keletkeztek (szindikátusok, kartelek, trösztök); a banktőke szövetkezett az ipari tőkével, az egész közgazdasági életet a finanszkapitalista oligarkia kaparintotta meg, mely szervezett hatalma segítségével kizárólagos uralomra tett szert. De a mily mértékben lép a kapitalista termelési mód helyébe az egyes országokban a kapitalista szervezethez, a világgazdaságban annál élesebben jelentkeznek az ellentétek, a konkurencia harcai és az anarkia. A leg hatalmasabb megszervezett rablóállamok közötti harc kikerülhetetlen kényszerűséggel vezetett a szörnű imperialista világháboruhoz, a profitéhség pedig újabb piacokért és tőkeelhelyezési alkalmakért, újabb nyersanyagforrásokért és olcsó munkaerőért új harcokba sodorta a világot. Mindezeknek előbb vagy utóbb össze kellett ütközniök a hatalmas összeütközésben, a hol a tőke valódi anarkisztikus természetének ki kellett derülnie. Így született meg a legnagyobb bűn, a rabló világháboru. A kapitalizmus megkísérelte, hogy erőt vegyen ellenmondásokkal teli társadalmi szerkezetén.

Fizikai megsemmisülés, a proletariátus teljes rabszolgaságba sülyedése, rettenetes nyomás, elnyomorodás és a világszövetségből való kizárás volt az osztályközi béke (a „Burgfriede“) végső bére. Ez a béke összeomlott. A háborúból polgárháboru lett.

a kapitalizmus fölbomlásának, belső szétmálásának időszeke

következett el s majd a kommunista, forradalmak kora. A kapitalista rendszer összeomlik. Az emberiséget, a melynek egész kultúrája most romokban hever, a teljes megsemmisülés veszedelme fenyegeti. Csak egy erő van, a mely megmentheti és ez az erő a proletariátus. A régi kapitalista rend nincs többé. A kapitalista termelési mód a káosz, a melyet csak a legnagyobb termelősztaály, a munkássztaály birhat le. A munkásoknak kell a valóságos rendet, a kommunista rendet megteremtetniök,

nekik kell a tőke uralmát megtörniök, a háborukat lehetetlenné tenniök, az egész világot a maguk számára dolgozó közösséggé átförmálniök, a népek testvérisülyését és fölszabadítását megvalósítaniök. A proletariátus végleges győzelemével kezdődik a fölszabadított emberiség igazi történelme.

A politikai hatalomnak a proletariátus kezébe való jutása a burzsoázia politikai hatalmának megsemmisülyését jelenti.

A proletariátus győzelemének záloga az ellenséges államok proletariátusa hatalmának megszervezése. Ez a győzelem jelenti a polgárság lerombolását és a proletár államszerkezet fölépítését.

2. A proletárdiktatura államformája mindenütt elnyomási szervezetben valósul meg, de olyan elnyomási szervezetben, amely egyuttal a munkásság elenségei ellen irányul. Célja az, hogy lehetetlenné tegye a kizsákmányolók ellenállását,

a kik kétségbeesett küzdelmükben semmilyen eszköztől sem riadnak vissza, hogy a forradalmat vérbefojtsák. A diktatura, a mely a proletariátusnak nyíltan megadja azt a helyzetet a társadalomban, a melyet azelőtt a burzsoázia foglalt el, másfelől csupán átme-

neti berendezkedést jelent, a mely addig tart, amíg sikerül a burzsoázia ellenállását megtörni, hatalmát kiszájitani és őt magát a társadalomnak egyik dolgozó rétegévé alakítani. A proletariátus diktatúrája határozottan elveti az osztályállam alapjait, magát az ugynevezett demokráciát is. A polgári demokrácia nem egyéb, mint a burzsoázia burkolt diktatúrája.

A polgári demokrácia a fösulyt a szabadságnak tisztára alaki deklarációnak jelenti; ez a szabadság azonban éppen a munkás- és fölproletárnépeség számára, amelynek anyagi hatalma nincsen, hasznavehetetlenné válik, míg a burzsoáziának sztaályja és szervezete révén meg vannak az eszközei arra, hogy a népet megcsalja és félreücsesse. Ezzel szemben a tanácsrendszer, az államhatalomnak ez az új típusa, a fösulyt arra helyezi, hogy

a proletariátus számára lehetővé tegye jogának és szabadságának valóságosra váltását.

A polgári demokrácia parlamentáris rendszere csak szavakkal kell az a

látszatot, hogy a tömegek az állam kormányzásában részt vesznek. A valóságban a tömegek és szervezeteik a tényleges hatalomtól és a tényleges kormányzástól teljesen távol állanak. A tanácsrendszerben a tömegszervezetek kormányoznak és általuk intézi a tömeg saját ügyét, amennyiben a számszerint is egyre gyarapodó tanácsokat bevonja a kormányzás munkájába.

A parlamentáris tanácsrendszer, a törvényhozó és végrehajtó hatalom egyesítése, a tanácsrendszer ama tulajdonságával bír, hogy a tömegeket a kormányzó testületekbe bevonja. Ennek az összeköttetésnek követelménye, hogy a választások rendszere ne a mesterséges területi beosztás, hanem a termelő egységek alapján teremtsen meg a szöveteket.

3. A burzsoázia kiszajátítása és a termelés társadalmosítása.

A tőkés rendnek, a tőkés munkafegyelemnek fölbomlása a jelenlegi osztályviszonyok között a termelésnek a régi alapra való visszahelyezését lehetlenné teszi. A munkások bérmozgalmi még eredményességük esetén sem vezetnek sorsuknak remélt javítására, mert valamennyi szükségleti cikk vételárának hirtelen emelkedése minden eredményt meghiusít. A munkások életviszonyai csak akkor javulhatnak, ha nem a polgárság, hanem

maga a proletariátus tartja kezében a termelést.

A gazdaság termelő erőinek fokozása végett a régi társadalom haldoklását meghosszabbító és így a gazdasági élet teljes lerombolásával fenyegető burzsoá ellentállás lehetőleg azonnali letörésére a **proletárdiktatúrának végre kell hajtania a nagyburzsoázia és junkerek kiszajátítását és a termelés, valamint a közlekedés eszközeinek a proletárállam közös tulajdonává való átminősítését.** A kommunizmus most születik a kapitalizmus romjaiból. Más

kivezető utat nem nyit a történelem az emberiségnek. A proletárdiktatúra semmiesetre sem hozza magával a termelő- és szállító eszközök fölosztását; ellenkezőleg az a célja, hogy

még jobban központosítsa a termelő erőket és az egész termelést egységes terv szerint intézze.

A kisebb üzemeket a proletariátusnak fokozatosan össze kell foglalnia, de hangsúlyozzuk, hogy

a kisvagyont egyáltalában nem fogjuk kiszajátítani

és hogy olyan kisvagyongon tulajdonosai, a kik nem szákmányolnak ki bér munkást, erőszakos rendszabályoknak sem lesznek kitéve. Ezt a régegtől lassanként bevonjuk a szociálisták szervezeteibe, bevonjuk például által, bevonjuk a gyakorlat segítségével, a mely meg fogja mutatni neki az új rend előnyös voltát, azét a rendét, a mely a kisbirtokosságot és a városi kispolgárságot az uzsoratólke és a junkerség gazdasági nyomásától, nevezetesen az államadósságok semmissé nyilvánítása által az adótehertől is, stb., stb., meg fogja szabadítani.

A mi az elosztást illeti, a proletárdiktatúrának a kereskedelmet a termékek helyes elosztásával kell pótolnia. Hogy ezt elérje, a következő legnevezetesebb intézkedéseket kell tennie: a nagykereskedelem szocializálása; valamennyi polgári, állami és községi elttal, minde-m szerveknek fokozatos közttal minde szerveknek fokozatos közttal pontositása és átváltoztatása egy egységes egészé, a mely egyszerűen végzi a termékek elosztását.

Ugy a termelés, mint az ellátás terén minden minősített technikum és szakembert föl kell használni, mihelyt politikai ellenállásuk megfört és be tudnak már illeszkedni a tőkés termelőrend helyett az új termelőrendbe. A

proletariátus nem fogja őket elnyomni, sőt éppen a proletariátus fogja majd lehetővé tenni számukra az igazi, az in-tenzív, a teremtő munkát.

4. A győzelem utja.

A forradalmi korszak azt követeli a proletariátustól, hogy olyan harci eszközökhöz folyamodjék, amelyek egész energiáját összesűrűsítik, hogy a tömegakciók módszerét használja, e módszer logikus folyományában nyílt harcban keresve az összetűzést a polgári ál-

lamrenddel. E célnek alá kell rendelnie minden egyéb módszert, így például a polgári parlamentarizmus forradalmi fölhasználását is. De az ilyen harc sikerének szükséges feltétele az, hogy váljunk el nemcsak a tőke lakáitól és a kommunista forradalom hőhéraitól, azaz a szociáldemokrácia jobbszárnyától, hanem attól a „centrumtól“ (a „kautskyánusoktól“) is, akik a proletariátust éppen válságos pillanataiban hagyniák cserben, hogy nyílt ellenségeivel kacérkodjanak.

A proletárakciók egybehangelésének parancsoló szüksége meg kell hogy teremtsen egy

valóban forradalmi és valóban proletár Internacionalet.

Éz az Internacionale, amely az ugy-nevezett nemzeti érdekeket alárendeli a nemzetközi forradalom érdekeinek, testi valóságra váltja a különböző országok proletariátusainak kölcsönös segítségét.

Irtózatos a burzsoá kannibálok fehér terrorja, megszámlálhatatlanok a munkásosztály áldozatai. Elvesztettük legidőbbjainkat, Liebknechtet, Luxemburg Rózát.

E terror ellen a proletariátusnak mindenáron védekeznie kell!

A kommunista Internacionale az

egész világ proletariátusát fölhívja
erre az utolsó harcra!

Fegyverre fegyvert! Erőszakot az
erőszak ellen!

Le a tőke imperialista össze-
esküvésével!

Éljen a proletártanácsok nemzet-
közi köztársasága!